

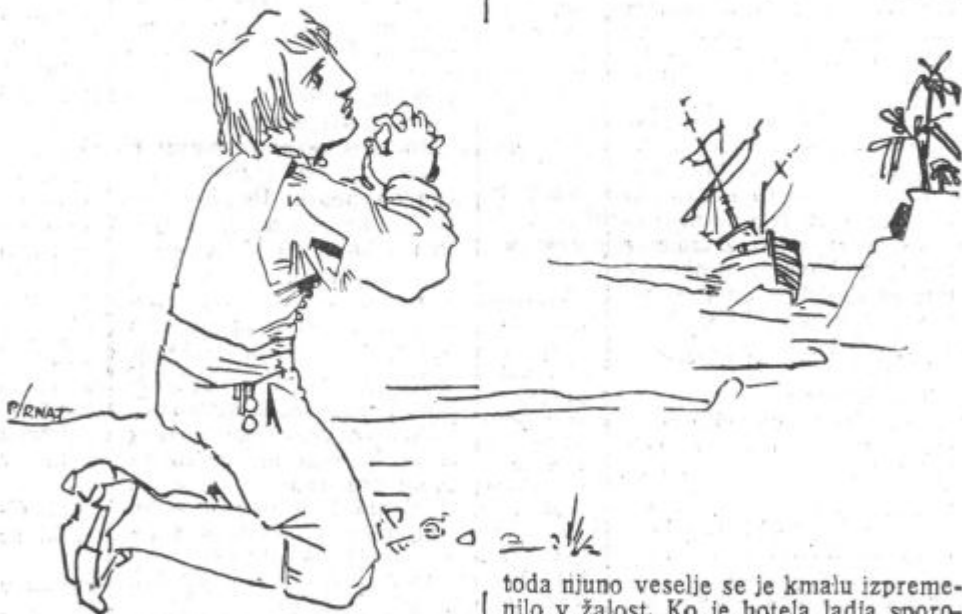
Na samotnem otoku

Prvo poglavje

Na Nizozemskem je živel pred davnimi leti mlad mož, ki se je imenoval Tomaž Wensen. Starši so ga dobro vzgojili in poslali v šole. Toda Tomaž je bil nagnjen bolj k pustolovščinam, kakor k učenju, zato mu je tudi v šoli bolj slabo šlo. Zmeraj ga je gnalo kam daleč, da bi si ogledal svet

Odpeljala sta se oba polna upanja. Srečno sta se vozila in nič drugega jima ni šlo narobe, kakor to, da sta dobila morsko bolezen. Ko pa sta jo srečno prestala, sta nanjo hitro pozabila.

Hudih viharjev in neviht ni bilo in pripeljala sta se do Rtiča dobre nade dosti prej, kakor sta pričakovala. Vesela sta bila, da sta srečno prišla tako daleč,

Ze od mladih let je kazal veselje do izdelovanja ladij in drugih takih ved. Tudi zemljepisje in zvezdoznanstvo mu je bilo zelo pri srcu. Pridno se je uril v obeh predmetih, ker je mislil, da mu bosta še kdaj dobro služila na morju.

Tomaž je imel v Amsterdamu bratranca, ki je bil starejši od njega. Ime mu je bilo Evzelij. Dosti je že potoval po svetu in spoznal med drugim tudi že skrajne moje zapadne Indije.

Nekoč se je bratranec Evzelij spet pripravljal za tako pot. Ko je Tomaž zvedel, se je takoj odpeljal v Amsterdam, in se z njim domenil, da odpotujeta skupaj.

toda njuno veselje se je kmalu izpremenilo v žalost. Ko je hotela ladja sporočiti svoj prihod v luko s topovskim strelom, se je vnel smodnik v trebuhu ladje in v trenutku je razneslo ladjo z vsem kar je bilo na njej.

Ker je stal Tomaž k sreči z Evzelijem pri krmilu ladje, ju je sicer odneslo v zrak, toda ni ju ubilo, kakor toliko njihovih tovarišev na vožnji. Zagnalo ju je v valove in rešilni čoln, ki je hitro prišel na pomoč, ju je rešil in z njima vred še nekaj drugih potnikov.

Oba sta se zelo pretresla in prestrašila. Dolgo časa sta morala ostati v postelji in tako sta imela dovolj časa za premišljevanje, kaj naj zdej ukreneta. Evzelij je sklenil, da se vrne domov s

parnikom, ki pride čej nekaj dni iz Batavije. Tomaž, ki ga ta nesreča ni izpametovala, se je odločil, da potuje dalje v Indijo.

Drugo poglavje

Tomaž je počaka^l prvo ladjo, ki bi se morala pripeljati iz Nizozemske, in ko je prišla, so ga na priporočilo rešiteljev vzeli nanjo in mu postregli, kolikor so mu mogli.

Spet so se razvila jadra.

Ko so imeli že šest tednov lepo vreme, so nenadoma zašli v strašen vihar. Ni trajalo dolgo in valovi so začeli rasti, da so zakrivalj palubo. Jadra so se raztrgala, ker jih niso utegnili dovolj hitro zviti, jambori pa so se polomili. Veter je divjal in besnel tako strašno, da so vsak trenutek pričakovali smrti.

Tomažu je srce divje razbijalo, ko je premišljal, kaj se mu utegne pripetiti. Zmeraj same nesreče. Sprva eksplozija smodnika in ogenj na ladji. Zdaj pa divjata veter in voda tako strahovito, da ni nihče izmed potnikov več upal na rešitev.

Voda je vdrla v ladjo in vzlic temu, da so jo neprestano črpali, se je vsem zdelo, da ne bodo mogli ladje rešiti.

Izenada pa so začutili hud sunek in ladja se je razbila na neki skriti čeri.

Vsi so zakričali. Z ladje se je čulo tuženje, jadikovanje in obupavanje. Nekateri so skočili v čoln, toda veter ga je prevrnil in vse, ki so bili v njem, so vzeli valovi.

Tomaž se je k sreči oprijel nekega odlomljenega jambora in se ga krčevito držal. Toda valovi so metali jambor sem in tja s tako silo, da je Tomaž kmalu uvidel, da se ne bo mogel več obdržati na vodi.

Tedaj pa je zagledal nedaleč od sebe kopno zemljo.

Še enkrat je zbral vse moči in se zagnal v valove. Vrgli so ga na breg.

Potem je pokleknil na mokra tla in se zahvalil Bogu za srečno rešitev.

Tretje poglavje

Nato je Tomaž vstal in pogledal proti morju, kjer je ležal zadnji del razbite ladje na neki pečini, med tem ko je bilo vse drugo pokrito z vodo.

Upal je, da si je še kdo izmed njegovih tovarišev v nesreči rešil življenje. Toda kamor je pogledal, nikjer ni zagledal žive duše.

Krenil je v osrčje otoka. Dobro si je zapomnil smer, da bi potem spet našel pot nazaj.

Razen številnih ptic ni nikjer odkril sledu za živimi bitji. Žalostno se je

vrnil nazaj, in ko je prišel do brega, je opazil, da se je morje umaknilo daleč nazaj zaradi oseke. Pot do razbite ladje na skali je bila prosta.

Ne da bi vedel, kdaj se bo spet vrnila plima, je pohitel po blatu do skale, odkoder je lahko zlezal v notranjost ladje.

Hudo mu je bilo pri srcu, ko je videl, koliko mrtvih tovarišev leži med razvalinami. Šele potem se je spomnil, po kaj je prav za prav prišel. V mizarjevi sobi je našel sekiro in z njo vlomil v shrambo, ki je bila še nedotaknjena, ker voda zaradi višine ni mogla vdreti vanjo. Našel je dosti prepečenca, ki ga je s slastjo jedel, odkril je sod žganja in se pokrepčal z nekaj požirki. Tako so se mu vrnila moči, da se je lahko lotil dela in iskanja.

Nabral je polno torbo šiber, krogel in smodnika. Vzel je tudi dve puški in si pripravil še sekiro, kramp in lopato.

V zaboju enega izmed častnikov je odkril precej denarja, toda z žalostnim nasmeškom ga je odrinil stran. »Kaj mi pomaga zlato?« je vzkljnil. »Prav nič ga ne potrebujem!«

Ko je s težavo splezal na skalo, je opazil, da leži rešilni čoln nepoškodovan na pesku. Pustil je svoj plen na skoli, splezal z nje in s težavo privlekel čoln tako blizu skale, da ga je lahko nanjo privezal.

Potem je zlezal nazaj v ladjo in poiskal vse, kar je mislil, da bo potreboval. Prostora je imel v čolnu dovolj. V sodčkih je dobil prepečenec, nasoljene ribe, riž, moko, in še marsikaj drugega. Potem je vzel s seboj še vina, žganja in sveže vode toliko, kolikor je imel v čolnu prostora.

Pozabil tudi ni vzeti nekaj dobrih pištol, obleke in drugega orodja, ki se mu je zdelo potrebno.

Vse te stvari je iznesel najprej — v potu svojega obraza na gornji del ladje; da jih ne bi premočila voda, če bi izzenada narasla, potem šele v čoln.

Med tem se res prišla plima in tako hitro zajela razbito ladjo, da je stal Tomaž nenadoma v vodi in da se je moral hitro rešiti v čoln.

Plima, ki se je valila proti obrežju, je odnesla njegovo ladjico proti kopni zemlji.

Spravil je rešena živila, obleko, orožje in orodje v senco nekega drevesa. Trdno se je odločil, da ostane tako dolgo v tem kraju, dokler mu bo mogoče. Šele pozneje je sklenil na rešilnem čolnu poizkusiti srečo in odpluti do najbližje celine.

Solnce je že zahajalo. Utrujen je bil in hotel se je odpočiti. Ker ni vedel, ali ne prebivajo na otoku divjaki ali pa zveri, se ni upal spati na golih tleh. Pa tudi na drevo ni hotel splejati, ker se je bal, da ne bi v spanju padel na tla. Zato je šel v čoln, ki ga je prej pritrdil z dolgo vrvjo na najbližje drevo, in v njem prenočil.

Drugo jutro se je zbudil okrepčan in se odločil da bo preiskal otok, kamor ga je zaneslo. (Dalje prihodnjič.)

Danilo Gorinšek:

Jeseni se, jeseni...

Solnčni voz navzdol se pelje,
skoraj v dolu se znoči,
hlad od severa zavel je
— jeseni se, jeseni...

Srečen, komur zlata volja
sred srca te dni žari —
smrti ne uzre sred polja!
Jeseni se, jeseni!...

Beli volk

Neki kralj je na lovu zašel v prostranem gozdu in ni mogel najti izhoda iz njega. Več dni je že blodil po njem; lačen je bil in žejen. Ko pa je docela obupal, se mu je zdajci prikazal droben črn možiček in mu rekel: »Odvedel te bom domov, če mi oblubiš, da boš dal meni prvo živo bitje, ki ga doma zagledaš.«

»Da,« je rekel kralj. In mislil si je: »Saj me bo gotovo prvi zavohal domači pes.«

Toda možiček se je zasmeljal in rekel: »O, ne, ne bo pes. Tvoja najmlajša hči bo prva.«

Kralj se je prestrašil zaradi svoje nepremišljene obljube. Vendar je še upal, da bo najprej zagledal psa. Toda ko sta prišla do gradu, mu je res prihitela prva naproti najmlajša hči. Tedaj se je razjokal in rekel: »Bolje bi bilo, če bi me bil sprejel pes.« Hči ga je žalostno pogledala in dejala: »Ali imaš psa rajši kakor mene?«

»Ne, ne, draga hči,« je odvrnil nesrečni oče in ji povedal, kaj se mu je pripetilo in kaj je moral za rešitev obljubiti. Hči pa je samo pobesila glavo in rekla: »Če sem ti s tem rešila življenje, se rada žrtvujem.« In določili so, da pride črni možiček čez teden dni po nevesto.

Ko so ti dnevi pretekli, je prišel na dvor bel volk in si naložil kraljevo hčer na hrbet. In potem je oddirjal z njo čez hribe in doline. Bala se je in ga vprašala: »Ali bova kmalu prišla tja, kamor sva namenjena?«

»Molči,« jo je zavrnil, »drugače te bom zagnal s hrbtna. Še daleč je do steklene gore...«

In spet je odhitel dalje, to pot še hitreje kakor prej. Pa ga je znova vprašala: »Ali je še daleč?« Volk pa je rekel: »Če se še enkrat oglasiš, te vržem s hrbtna. Še daleč je do steklene gore!« In še hitreje je oddrvel dalje. Kmalu pa se kraljičina, ki jo je od naporne ježe vse bolelo, ni mogla več premagovati: »Kdaj bova tam?« je vprašala. Komaj pa je to rekla, že je padla s hrbtna, volk pa je odhitel dalje.

Zdaj je bila sama v daljnem svetu in ni vedela ne kod ne kam.

Potem je šla dalje, da bi poiskala ljudi in jih povprašala po belem volku. Kmalu je prišla do majhne kočice. Pred njo je sedela stara ženica in si kuhala kurjo juho. Kraljičina jo je takoj vprašala, ali ni videla belega volka.

»Ne,« je odvrnila starka, »belega volka nisem videla. Vprašati moraš veter, ki prebrska ves svet. Zdaj pa še malo počakaj, da ti bom dala za kosilo krožnik kurje juhe.«

Kraljičina jo je ubogala. Ko pa je hotela iti, ji je rekla starka: »Vzemi vse koščice s seboj, ker jih boš potrebovala!« Potem ji je pokazala pot do vetra.

Ko je kmalu prišla do vetrove hiše, je dobila njenega lastnika na pragu. Tudi on si je kuhal kurjo juho. »Gospod veter,« mu je rekla deklica, »ti begaš po svetu noč in dan. Ali morda nisi srečal belega volka?«

»Ne,« je rekel veter, »nisem ga videl, ker danes še nisem šel z doma. Pojdi k solncu in ga vprašaj; ono vstaja zelo zgodaj in pregleda ves svet. Zdaj pa še malo počakaj, da ti bom dal za kosilo krožnik kurje juhe.«

Kraljična ga je ubogala in pobrala tudi vse koščice, kakor ji je veter navetoval. Potem je vprašala še za pot do solca in se odpravila tja. Toda tudi solnce ni videlo belega volka. Svetovalo ji je, naj gre k mesecu, kajti mesec vidi vse, česar drugi ne vidijo. Če ji on ne bo mogel svetovati, ji sploh ne bo mogel nihče. Preden pa je šla, je morala tudi pri solncu jesti kurjo juho in spraviti koščice.

Tako je prišla naposled do meseca. Hodila je vso noč in ga dobila prav tedaj, ko se je vrnil domov. Takoj ga je vprašala po belem volku. Toda mesec je odvrnil:

»Nič ne vem o njem. Še nikoli nisem slišal njegovega imena. Nocoj sem videl samo stekleno goro, kjer se črni možiček pripravlja za svatbo.«

»Da, da, steklena gora!« je vzkliknila kraljeva hči, ki se je hitro spomnila, da ji je beli volk o njej govoril. »Ali bi me lahko ponesel tja?«

»Do steklene gore lahko, nanjo pa ne, ker je preveč gladka in polzka,« ji je dejal mesec. In kakor bi trenil, sta bila tam. Potem je mesec izginil.

»Kako naj pa pridem zdaj na goro?« si je žalostno rekla. Potem pa se je spomnila koščic, ki jih je nosila s seboj. In z njimi si je napravila lestev. Toda zgoraj je zmanjkal en klin, ker je eno kost nekje pozabila. Zato si je odrezala mezinček in ga dala namestu njega. Tako je prišla visoko pod oblake, od ondod pa so vodile čudovito lepe stopnice do gradu, kjer je kraljeval črni možiček. On pa je bil v resnici le mlad kraljevič, ki se je znal tako izpreminjati. Prejšnji dan jo je čakal. Svatje so se že pripeljali, da bi praznovali poroko. Tudi mize so bile že polne najlepših in najboljših jedi, tedaj pa je prišel beli volk in povedal, da je kraljično izgubil. Zato si je kraljevič pričaral čudovito lepo deklico in se hotel z njo poročiti.

Tedaj je stopila kraljeva hči v palačo, ki se je vsa lesketala v zlatu. Kraljevič je ni spoznal, ona pa njega takoj. Takrat je začela peti o belem volku, ka-

teremu jo je njen oče obljubil in s solzami v očeh izročil. In beli volk jo je odnesel čez hribe in doline in jo potem v samoti zapustil. Ona pa je begala povsod in izpraševala po belem volku. In dobri mesec ji je pomagal, da je prišla sem. Zdaj se pa hoče kraljevič z drugo poročiti.

Sele po poslednjih besedah je kraljevič spoznal svojo izvoljenko. Udaril je z zlato palico in pričarano dekle je izginilo. On pa je vzel kraljevo hčerko, ki ga je tako iskala povsod. In oba sta se vrnila na očetov grad in tam srečno živela. In še danes živita, če še nista umrla.

Manko G.:

Pesem o čričku

Obrisal si čriček
oči je zaspale,
zabrenkal na strune
je svoje ubrane.

In pei je o solncu,
o zvezdici zlati
o zarji prelestni,
razliti po tratti.

O mesecu daljnem
s strun pesem je bila,
vsa lepa in nežna
med trs se razbila.

Ves dan je prepeval
Očetu na slavo,
ko solnce je zlato
šlo sanjat v daljavo.

Volkmann - Leander:

Nebeška godba

Tedaj ko so bili še zlati časi, ko so se igrali kmetski otroci na peščenih kopcih, so bila nebeška vrata široko odprta in zlati sijaj je padal skozi nje na zemljo. Ljudje pa so gledali z zemlje v odprto nebo. Gledali so, kako se med zvezdami sprehajajo blaženi, in so pozdravljali gori in blaženi doli. Najlepša je pa bila čudovita godba, ki jo je bilo takrat slišati iz nebes. Zanj je bil ljubi Bog sam napisal note in tisoč angelov jo je izvajalo z goskimi, bobnicami in trobentami. Kadar je zadonela, je na zemlji vse utihnilo. Veter je prenehal šumeti in voda v morjih in rekah je tiho obstala. Ljudje so si pa pokimavali in skrivnostno stiskali drug drugemu roke. Ko so to poslušali, jih je tako prevzemalo, da ubogemu človeškemu srcu sedaj ni več mogoče popisati.

Tako je bilo tedaj, a ni trajalo dolgo. Nekega dne je dal namreč ljubi Bog za kazen zopet zapreti nebeška vrata in rekel angelom: »Prenehajte s svojo godbo, zakaj žalosten sem!« Tedaj so bili tudi angeli žalostni in so se usedli vsak s svojim listom not na kakšen oblak in jih rezali z majhnimi škarjicami na koščke; in spustili so jih po zraku, da so zleteli na zemljo. Tu jih je zajel veter, jih razpihal kakor snežinke po gorah in dolinah ter jih raztresel po vsem svetu. In otroci so hlastnili vsak po enem takim koščku, ta po velikem, oni po majhnem, in jih kot veliko dragocenost skrbno spravili. Bili so namreč delci nebeške godbe, ki je tako čudovito donela. Toda sčasoma so se jeli prepirati in razdvajati, ker je vsak mislil, da je pograbil tisto, kar je najboljši; in nazadnje je sleherni trdil, da je to, kar ima on, prava nebeška godba, ono, kar je drugih, pa ničeva prevara in prazen videz. Kdor je hotel biti zelo pаметen — in takih je bilo mnogo — je napravil gori še zadaj in spredaj veliko vijugo in si vpodobil kaj prav posebnega. Ta je žvižgal »a«, oni je pel »b«; prvi je igral v molu, drugi pa v duru; nihče ni mogel razumeti drugega. Skratka, nastal je tak hrup kakor v židovski šoli. — Tako je še danes ta dan!

Ko pa pride sodni dan in bodo zvezde popadale na zemljo in sonce v morje in se bodo ljudje, kakor otroci o Božiču, prerivali pred nebeškimi vrati, kdaj se odpro, tedaj bo Bog angelom zapovedal, naj zbero vse koščke svoje notne knjige, velike kakor tudi majhne, in

celo tiste čisto neznatne, na katerih je samo po ena nota. Angeli bodo spet zložili koščke vkup, in tedaj se bodo odprla vrata in nebeška godba bo znova prav tako lepo zadonela kakor nekdanj. Tedaj bodo otroci začudeni in osramočeni postajali in poslušali, govoreč drug drugemu: »To si imel ti! To sem imel jaz! Sedaj doni šele čudovito lepo in docela drugače, zopet je vse zbrano in na pravem mestu!

Da, da! Tako bo.

Manica:

Dober gospodar

Živela sta dva brata. Prvi je bil navaden kmet. Imel je tri sinčke. Drugi brat pa je bil premožen trgovec, ki je živel in trgoval v velikem mestu. Ta je bil brez otrok.

In trgovec je nekoč obiskal brata kmeta, da bi preizkusil njegove sinove, kajti enega izmed njih je namenil izobraziti za trgovca in mu izročiti pozneje vse svoje premoženje.

Ko so se nekega dne igrali dečki na dvorišču, je pristopil stric in vrgel med nje svetel denar. Dva dečka sta skočila na denar kakor volkova, se pulila zanj

in se naposled začela celo pretepati. Tretji pa je stal ob strani in borbo mirno gledal.

»Ali tebi ni nič za denar,« je vprašal stric tretjega, »da se nič ne potruđiš zanj?«

»O, pa še dosti mi je,« je odvrnil ogovorjeni. »Toda, kaj hočem! Razkosati se novec ne da. Če si ga priborim, me bosta brata sovražila, če pa pograbi novec eden izmed njiju, mi pa itak ne ostane drugega kakor bunke. Bom rajši šel k sosedom na dnino, pa si bom na lep način prislužil še več, kakor je vreden ta novec!«

»Dobro misliš, dečko,« ga je pohvalil stric. »Ti boš dober gospodar, ki boš premoženje ne le obdržal, ampak ga skušal tudi na pošten način pomnožiti!«

In bogati stric je vzel tega dečka k sebi, ga izučil v vseh trgovskih strokah in mu kasneje izročil vse premoženje.

Kdo bi rad imeel ves letnik

1932

„MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar?

Ostalo nam je še nekaj lepo vezanih letnikov »Mladega Jutra« (l. 1932). Na to opozarjamo posebno vse šolske in druge knjižnice.

Letnik v platnu vezan stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI

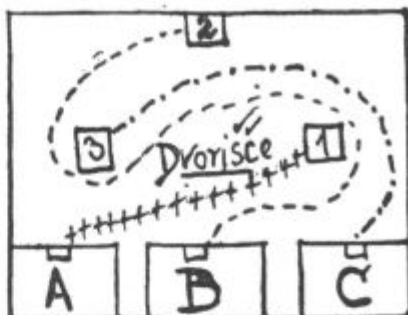
NAROČILNICA

Podpisani naročam izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

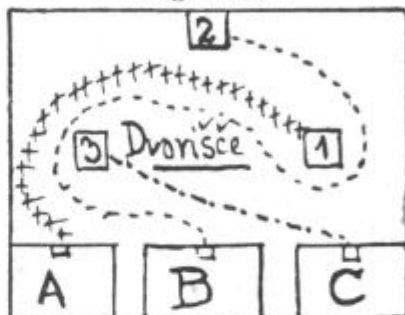
Ime in točen naslov naročnika:

Pota k trem vodnjakom

Prva rešitev

Druga rešitev

Križanka »Čoln«

Vodoravno: 2. način potovanja, 4. urejena skupina, 6. jedka tekočina, 7. mlin.

Navpično: 1. veslaška potrebščina, 2. del roke, 3. mesto v vardarski banovini, 4. Jadranski otok, 5. žensko krstno ime.

Rešitev kvadrata IV.

1. udor, 2. dete, 3. otok, 4. reka.

Listnica uredništva

Paljuh Marko, dijak v Mariboru: Na žalost spisa ne moremo priobčiti, ker smo ga prepozno prejeli.

Leopold Prečnar, učenec osn. šole v Kranju: Rešitve ugank so bile pravilne.

Naš novi natečaj

Dragi »Jutrovčki«! Stric Matic je slabe volje. Kako ne bi bil? Tako lepo vprašanje vam je zadnjič podal, da bi še angelci radi nanj odgovarjali, vi pa ste se tako slabo odrezali. Ne, tako ne sme iti dalje. Vidi se, da so vas počitnice razvadile, toda to ni prav. Preden ste odgovorili, bi bili že lahko vse dobro premislili. »Kaj bi storil, če bi smel storiti to, kar bi rad?« Taki odgovori kakor: »Šel bi ne vem kam v deveto deželo in zlate rožice sadil,« niso dosti prida. In za take tudi ne bo stric Matic dajal lepih knjig. O, ne, tako neumen pa že ni.

Tako, da boste vedeli! Zdaj vam je dosti povedal. Če je koga sram, naj pa kar v vrečo skoči in se vanjo zašije.

Zdaj pa, Jutrovčki šalo na stran. Poboljšati se morate, in sicer čim prej. Še danes vam bo dal stric Matic lepo priložnost za to.

Dobre mamice se dostikrat spominjate. V šoli, povsod slišite o njej. Na očka, ki je tudi dober, saj mora skrbeti za vaš dragi kruhek in vas vzgajati, se pa nihče ne spomni. Zato je odločil stric Matic, da mu bo moral tisti, ki bo hotel zaslužiti lepo knjigo, napisati kratek spis o svojem očetu.

Naslov spisa se mora glasiti **„Moj oče“**

V njem morate opisati, zakaj imate radi svojega očeta in kaj vam vse pomeni. Spomnite se vseh skrbi, ki jih ima z vami, vseh dobrot, ki vam jih je izkazal, sploh vsega, kar priča o njegovi ljubezni do vas in vaši ljubezni do njega.

Zdaj pa le pridno na delo! Knjige, ki vam jih je stric Matic namenil — pet jih je — že čakajo. Pa nič prepisovanja in nič tuje pomoči. Stric Matic zve vse! Pišite s črnilom, čedno in razločno.

Uredništvo „Mladega Jutra“

Razdelitev nagrad

Za nagrado so bili izžrebani:

Zdenka Pirnatova, učenka IV. razr. v Kamniku, Pod goro 11

Bojan Vandot, učenec IV. razr. v Trbovljah I;

Kotnik Viktor, učenec sloven. razreda v Mozlju, srez Kočevje;

Kočevarjeva Marija Vera, učenka IV. razr. v Kranju.

Vsak nagrajenec dobi lepo, z mnogimi slikami okrašeno knjigo iz »Mladinske knjižnice Jutra«.

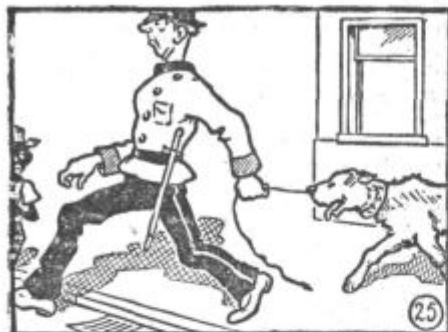
Jutrovčki! Pazljivo preberite razpis našega novega natečaja!

Uredništvo „Mladega Jutra“

G. Th. Rotman:

Pustolovščine Jošija Sladkorčka in Petra Črnuščka

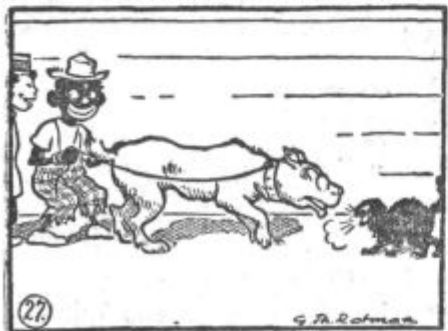
(Prevedel Vladimir Levstik)

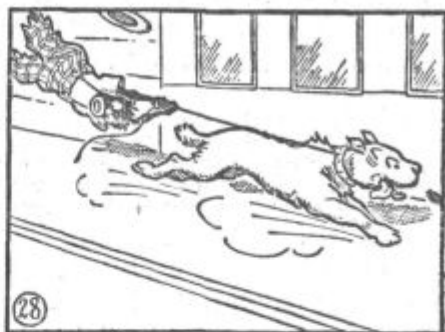
Na srečo je bilo voziček lahko popravit; samo spodnji del je bil nekaj zvit. Skratka, nekega večera sta postopala po ulici kar srečata redarja, ki je vodil velikega psa s seboj. »Tale bi bil kar pravi za najin voziček,« je rekel Peter.

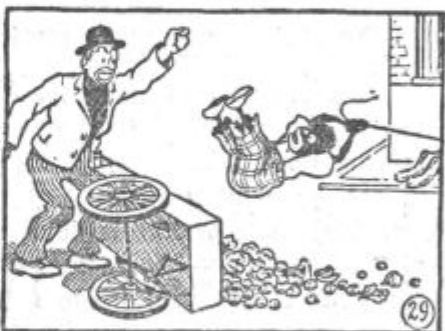
Joši je pogumno stopil k redarju. Prosim, gospod stražnik, ali bi nama dali tega psa? »Je vljudno vprašal. »Zakaj?« je del redar. »Voziček peljati — sladkorčke prodajati!« je odvrnil Joši. »Nu prav,« je rekel redar, »pa ga vzemita!« Dal je Petru vrvico, ki si jo je zaradi varnosti nekajkrat ovil okoli zapestja. Nato sta se lepo zahvalila in krenila s psom proti domu.

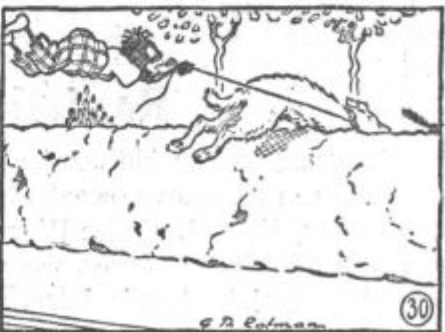
»Zelo močan je videti,« je dejal Peter, zlahka bo vlekel enega izmed naju!« Pes, imenujmo ga Hektorja, še ni hodil z njima pet minut, ko je zdajci renče obstal pred mačko, ki je bila pritekla iz neke hiše.

Mačka se mu je oddolžila za prijaznost s tem, da je vzdignila hrbet, naježila dlako in jela pihati kakor sam bognasvaruj. Hap! je Hektor šavsnil po njej, na kar je mačka prestrašena prhnila v beg. A zdaj je Hektor šele podivjal. Lajaje jo je udri za mačko, ne pazič na ubogega Petra, ki se ni mogel rešiti vrvico.

Našemu Petru je potem takem res slaba predla, a na srečo se ni prehudo potokel, ker je bil več v zraku kakor na tleh. A! prav ta mah se je zagnal pes čez zelenjavni voz nekega branjevca in butnil vanj s tako močjo, da se je voz z vsem prevrnil.

Med tem ko je branjevec zmerjal in stikal pesti, da so ljudje trumoma tekli gledat, kaj je, je mačka po bliskovo švignila čez živo mejo. Hop! je planil Hektor za njo in takisto preskočil seč — ubogega Petra pa seveda potegnil s seboj.